

А. А. Милн

Мечо Пух

Къщичката в къчето на Пух
Когато бяхме съвсем малки
Вече сме на шест години

Илюстрации Ърнест Шегард

Превод от английски Светлана Комогорова, Силвия Вълкова

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **т р у б**, СОФИЯ, 2001

First published in Great Britain in 1994 by Methuen Children's Books an imprint of Reed Children's Books
© 1994 by Michael John Brown, Peter Janson-Smith, Roger Hugh Vaughan, Charles Morgan and Timothy Michael Robinson, Trustees of the Pooh Properties

Winnie-the-Pooh

Text by A A Milne and line illustrations by E H Shepard

Copyright under the Berne Convention

Colouring of the line illustrations © 1970 by Ernest H Shepard and Methuen & Co Ltd. and © 1974 by Ernest H Shepard and Methuen Children's Books Ltd.

The House At Pooh Corner

Text by A A Milne and line illustrations by E H Shepard

Copyright under the Berne Convention

Colouring of the line illustrations © 1970 by Ernest H Shepard and Methuen & Co Ltd. and © 1974 by Ernest H Shepard and Methuen Children's Books Ltd.

When We Were Very Young

Text by A A Milne and line illustrations by E H Shepard

Copyright under the Berne Convention

Colouring of the line illustrations by Mark Burgess © 1989 by Reed International Books Ltd.

Now We Are Six

Text by A A Milne and line illustrations by E H Shepard

Copyright under the Berne Convention

Colouring of the line illustrations by Mark Burgess © 1989 by Reed International Books Ltd.

© Светлана Комогорова, Силвия Вълкова, превод, 2001 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2001 г.

© Виктор Паунов, художник на корицата, 2001 г.

ISBN 954-528-262-2

Съдържание

Мечо Пух/6

Къщичката в кътчето на Пух/86

Когато бяхме съвсем малки/172

Вече сме на шест години/256

На Нея

*Двама с Кристофър Робин
идем ръка за ръка
тази книга да ти подарим.
Каква изненада, а?
И казваш, че ти харесва?
Че си искала точно това?
Така е, защото е само за теб
в знак на обич от нас.*

Мечо Пух

Предговор

Ако случайно сте чели и друга книжка за Кристофър Робин, може би си спомняте, че някога той си имаше един лебед (или пък лебедът си имаше Кристофър Робин – не знам точно как беше). И този лебед се казваше Пух. Беше много отдавна и когато се сбогувахме с него, си взехме с нас името – мислехме, че той вече не го иска. После, когато Плюшеното Мече каза, че искало да си има интересно име и то да си е само негово, Кристофър Робин веднага, без изобщо да се замисли, каза: „Мечо Пух.“ И толкова. А тъй като за Пух вече ви обясних, сега ще ви обясня и останалото.

Не може да живееш дълго в Лондон, без да отидеш в зоопарка. Има хора, които, като влязат в началото на зоопарка, което се казва ВХОД, страшно бързо минават покрай всички клетки и стигат до онова, което се нарича ИЗХОД. Най-хубавите хора обаче отиват право при животното, което обичат най-много, и си остават там. Затова Кристофър Робин, когато ходи в зоопарка, отива при полярните мечки, прошепва нещо на третия пазач отляво, вратите се отключват и ние с него се залутваме из тъмни коридори и изкачваме стръмни стълбища, докато най-сетне стигнем до онази, особената клетка. Отключват клетката, от нея изприква нещо кафяво и рунтаво и с радостен вик „О, Мечо!“ Кристофър Робин се втурва в

прегръдките му. Това мече се казва Мечо, което показва колко хубаво име си е то за мечка, но смешното е, че не можем да си спомним Мечо ли кръстихме на Пух или Пух на Мечо. Едно време знаехме, но вече сме забравили...

Тъкмо стигнах дотук, и Прасчо надникна и рече с пискливия си гласец:

– Ами аз?

– Мили ми Прасчо – отвърнах му, – цялата книга е за теб!

– Ама тя е за Пух! – изквича той.

Разбирате значи. Прасчо ревнува, защото си мисли, че Големият предговор ще е само за Пух. Разбира се, Пух е любимецът, няма защо да отричаме, но на Прасчо се падат сума ти неща, които Пух пропуска. Защото не можеш да вземеш Пух в училище, без всички да разберат, но Прасчо е толкова мъничък, че се побира в джоба, и е много успокоително да го пипнеш, когато не си чак дотам сигурен дали две по седем е дванайсет или двайсет и две. Понякога той се измъква и внимателно надниква в мас-тилницата – по този начин се е сдобил с много по-солидно образование от Пух, но Пух няма нищо против. Някои имат ум, казва той, а други нямат и това е.

А сега и всички останали започнаха да питат: „Ами *ние*?“ Така че може би най-добре ще е да спра да пиша Предговори и да се захващам с книгата.

А. А. М.

Съдържание

Глава първа,

в която се запознаваме с Мечо Пух и с няколко пчели, а после започват историите/11

Глава втора,

в която Пух отива на гости и попада натясно/22

Глава трета,

в която Пух и Прасчо отиват на лов и едва не хвацат Поор/28

Глава четвърта,

в която Ийори загубва опашка, а Пух намира/32

Глава пета,

в която Прасчо среща Слонбалон/38

Глава шеста,

в която Ийори има рожден ден и получава два подаръка/45

Глава седма,

в която Кенга и Бебето Ру идват в гората, а Прасчо е изгъпан/53

Глава осма,

в която Кристофър Робин оглавява Икспитиция до Северния полюс/61

Глава девета,

в която Прасчо е изцяло заобиколен от вода/69

Глава десета,

в която Кристофър Робин прави тържество в чест на Пух и си казваме довиждане/77

Глава първа,

в която се запознаваме с Мечо Пух и с няколко пчели,
а после започват историите

Ето го Плюшеното Мече – слиза по стълбите – *туптуптуп* – с главата надолу след Кристофър Робин. Доколкото знае, да се слиза по стълби, може само така, но понякога му хрумва, че вероятно може и другояче. Само да можеше да спре да прави „туп“ и да помисли малко. А после му се струва, че май другояче не може. Но както и да е. Вече е слязло и е готово да ви го представя: Мечо Пух.

Когато за пръв път му чух името, възкликнах – точно така, както сега ще възкликнете и вие:

– Ама аз си мислех, че е момче!

– И аз така си мислех – отговори Кристофър Робин.

– Значи не може да му казваш Пух!

– Аз не му казвам.

– Но ти нали каза...

– Ама той е Мечо Пух. Не знаеш ли какво

означава „Мечо“?

– А, да, разбрах – казах бързо.

Надявам се, че и вие сте разбрали, защото повече обяснения няма да получите.

Понякога, когато слезе долу, Мечо Пух обича да играе на разни игри, а понякога обича да си седи тихо пред камината и да слуша приказки. Тази вечер...

– Какво ще кажеш за приказка? – попита Кристофър Робин.

– *Какво* да кажа?

– Може ли много любезно да разкажеш една приказка на Мечо Пух?

– Сигурно мога – рекох. – Той какви приказки обича?

– За него самия. Той е от *тези* мечета.

– О, разбирам.

– Така че може ли – много любезно?

– Ще опитам – рекох.

И опитах.

Имало едно време... ама това време беше много отдавна – към миналия петък чак, – когато Мечо Пух живееше в една гора сам-самичък под името Сандърс.

(– Какво означава „под името“? – попита Кристофър Робин.)

– Означава, че на вратата му със златни букви било изписано име и той живеел под него.

– Мечо Пух не беше съвсем сигурен, че е това – рече Кристофър Робин.

– Вече съм – изръмжа глас.

– Тогава продължавам – казах.)

Един ден, както си се разхождаше, той излезе на една полянка сред гората. Насред полянката растеше голям дъб, а от короната на дъба се разнасяше силно жужене.

Мечо Пух приседна под дъба, обхвана глава с лапи и се замисли.

Най-напред си рече: „Това жужене означава нещо. Не може така да се жужи, само да си жужиш ли, жужиш, без да означава нещо. Щом се чува жужене, значи някой жужи, а единстве-

ната причина, която знам, да жужиш, е, че си пчела.“

Сетне пак се замисли продължително и накрая рече:

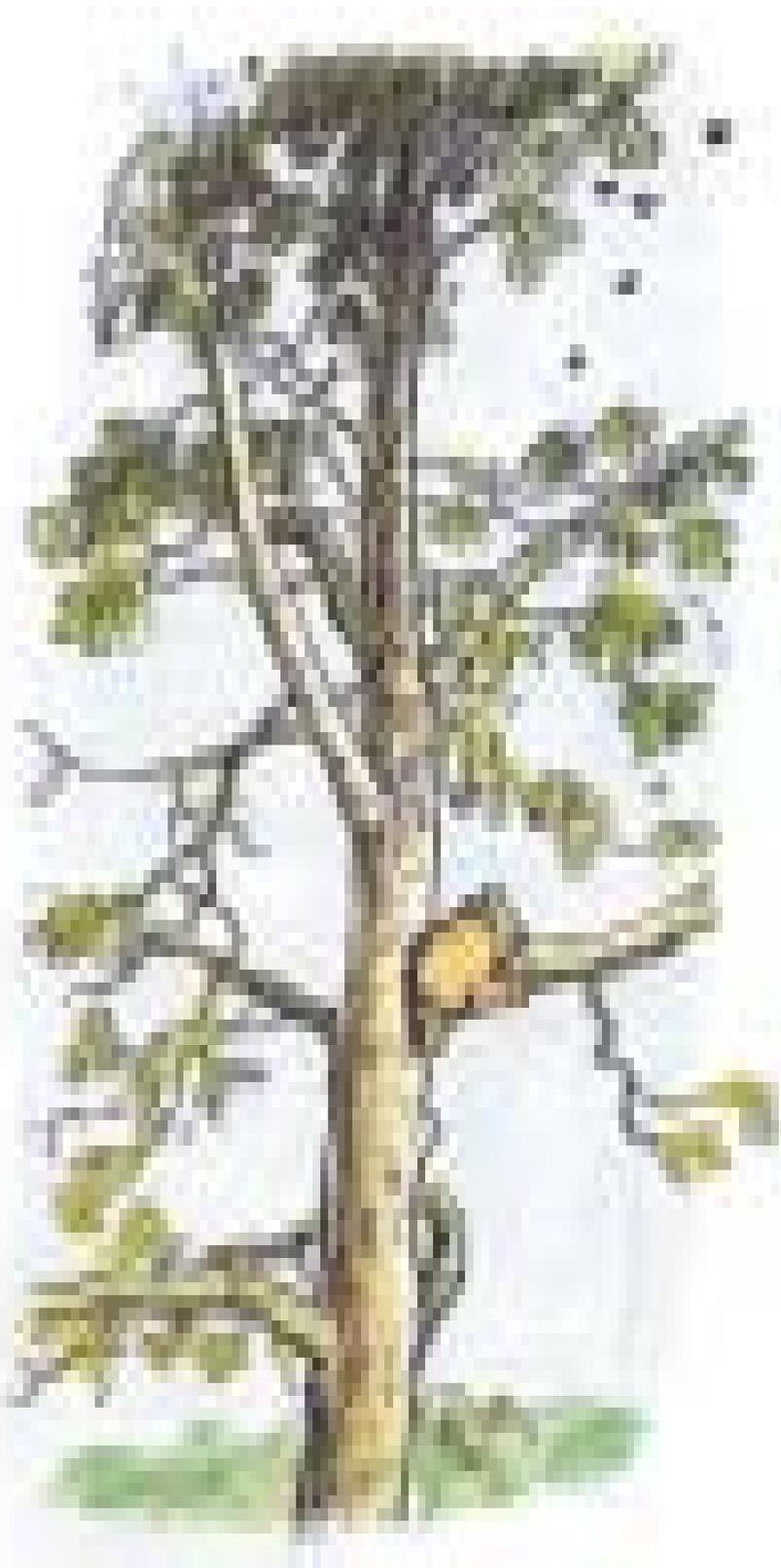
– А единствената причина, която знам, да си пчела е, че правиш мед.

После се изправи и продължи:

– А единствената причина да правиш мед е, че аз го ям.

И започна да се катери по дървото.

И
се
катери,
и
се
катери,
и
се
катери,
и
докато
се
катереше,
си
тананикаше
една
песничка.
Ето
такава:

Не е ли смешно – всяка меца
обича толкова медаца!
Зън-зън-зън и тра-ла-ла,
защо ли е така това?

А после се изкатери още мъничко нагоре... и още мъничко... и още само мъничко нагоре. Тогава вече се беше сетил за друга песничка:

Да бяха мечките пчелички, хей, тогава, ами да, в коренищата дървесни биха вили си гнезда. Ех, да беше то така (пчеличките да бяха Мечки), нямаше да се катерим чак до тия тънки клечки.

Вече доста се беше поуморил, затова си пеше Недоволна песничка. Почти се бе изкатерил горе – само да се качи хей на онази клонка...

Храс!

– Ох, помощ! – възкликна Пух, щом тупна три метра по-надолу върху следващото клонче.

– Само да нямах... – започна той и отскочи шест метра по-надолу върху следващото клонче.

– Нали разбирате, аз *исках да...* – заобяснява той, щом се преобърна през глава и се стовари върху трето клонче на десетина метра по-надолу. – *Исках да...*

– Разбира се, *беше си доста...* – призна той, щом бързо-бързо се плъзна през следващите шест клонки.

– Според мен всичко идва – заключи той, когато се сбогува с последната клонка, преметна се три пъти и се плъсна грациозно право в един бодлив храст, – всичко идва от това, че страшно *много* обичам мед. Ох, помощ!

Изгълзя от храста, извади игличките от носа си и пак се замисли. И първият, за когото се сети, беше Кристофър Робин.

(– *Това аз ли съм?* – благоговейно възкликна Кристофър Робин. *Не можеше да повярва.*

– *Ти си.*

Кристофър Робин не каза нищо, но очите му започнаха да стават все по-големи и по-големи, а лицето му – все по-розово и по-розово.)